

A stylized illustration of a Gothic church, likely St. Vitus Cathedral in Prague, at sunset. The church's dark silhouette is contrasted with the warm, golden light of the setting sun. The two main towers are prominent, with their spires reaching towards the sky. A smaller dome is visible between the towers. In the foreground, a stone bridge with large arches spans a body of water, which reflects the church and the sky. Several small figures of people are silhouetted on the bridge. The overall mood is serene and majestic.

Jedová chýše I.

IDEAIFY
idea beauty

Pavel Hrejsemnou

Jedová chýše I.

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Jedová chýše I.

Podnázev: -

Autor: Pavel Hrejsemnou

Nakladatel: IDEAILY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 284 01
Kutná Hora **Web:** www.idealify.cz **E-mail:** info@idealify.cz

Rok vydání: 2024 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 210 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2024 Pavel Hrejsemnou a IDEAILY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-53028-01-1

ISBN (ePub verze): 978-80-53028-00-4

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAILY s.r.o.

Obsah

Obsah	4
Předmluva	7
Kapitola 1: Vítání v Jedové chýši	9
Kapitola 2: Noční tajemství	13
Kapitola 3: Stíny minulosti	18
Kapitola 4: Noční návštěva	23
Kapitola 5: Setkání v úsvitu	28
Kapitola 6: Nebezpečná rovnováha	33
Kapitola 7: Závan minulosti	38
Kapitola 8: Stíny minulosti	43
Kapitola 9: Setkání v kostele	48
Kapitola 10: Hledání relikvie	53
Kapitola 11: Únik z pasti	60
Kapitola 12: Alchymistova skrýš	66
Kapitola 13: Přípravy na rituál	72
Kapitola 14: Havranova hrozba	77

Kapitola 15: Návrat do Prahy	82
Kapitola 16: Setkání s temnotou	87
Kapitola 17: Nové hrozby	93
Kapitola 18: Varování z temnoty	98
Kapitola 19: Nikdy není konec	103
Kapitola 20: První tah nepřítele	108
Kapitola 21: Svítání v temnotě	114
Kapitola 22: Královská návštěva	119
Kapitola 23: Do králova hradu	124
Kapitola 24: Ve službách krále	128
Kapitola 25: Temná hrozba	133
Kapitola 26: Pod rouškou tmy	138
Kapitola 27: Oběť a nový začátky	143
Kapitola 28: Zkažená piva a zkažené duše	148
Kapitola 29: Falešná mince a tajemství Koněprus 153	
Kapitola 30: Návrat k běžnému životu	158
Kapitola 31: Na stopě pravdy	163
Kapitola 32: Cesta za hranice	168

Kapitola 33: Temná zákoutí Řezna	172
Kapitola 34: Návrat do Prahy	177
Kapitola 35: Cesta do hor Kutných	181
Kapitola 36: Nebezpečí na cestě zpět	185
Kapitola 37: Návrat do Prahy a nové stopy	189
Kapitola 38: Odhalení dílny a nečekané spojení 194	
Kapitola 39: Útok na Koněprusy	199
Kapitola 40: Královské rozhodnutí	204
O autorovi	208

Předmluva

Středověká Praha byla městem plným kontrastů – nádherné gotické chrámy stály vedle špinavých uliček, kde se odehrávaly nejtemnější zločiny. Moc a bohatství se střetávaly s chudobou a zoufalstvím. Bylo to období, kdy osud jednotlivce mohl být určen rychleji, než se otočil jediný groš, a kdy se pod povrchem zdánlivě klidného města skrývala nebezpečná spleť intrik, falše a zrahy.

V tomto prostředí se odehrává příběh "Jedové chýše", který vás zavede do srdce středověké Prahy, kde krčmy nebyly jen místem k pití a zábavě, ale také střediskem nebezpečných plánů a tajných jednání. Hlavní hrdina Jan, zkušený krčmář, stojí tváří v tvář nebezpečím, která se zdají být větší než kdykoliv předtím. Pivo, které točí, se stává symbolem důvěry i zrahy, a mince, které přecházejí přes jeho stůl, jsou víc než jen platidlem – nesou v sobě stopy temných úmyslů.

"Jedová chýše" není jen příběhem o jednom muži a jeho krčmě. Je to příběh o celé společnosti, o tom, jak se v každé vrstvě společnosti skrývají zrádci a hrdinové, jak se kolo osudu točí a pohlcuje ty, kteří jsou příliš

slabí nebo příliš důvěřiví. Je to příběh o boji za spravedlnost v době, kdy zákony byly křehké a lidé museli často spoléhat jen na svůj důvtip a odvahu.

Vstupte tedy do Prahy, jaká byla před staletími, a nechte se unést příběhem, který vás provede temnými uličkami, podzemními sklepy a tajnými jednáními, kde každý krok může být poslední. Nechte se vtáhnout do světa, kde jedno špatné rozhodnutí může stát život, ale jedno správné rozhodnutí může změnit osud celého království.

Kapitola 1: Vítání v Jedové chýši

Vklenutém sklepě se linul hustý kouř z krbu, loučí a svíček, který se mísil s vůní čerstvě uvařeného piva. Kamenné stěny krčmy Jedová chýše byly pokryty černým sazemi, svědčícími o dlouhých letech opilství, tajných setkání a mnoha vypitých korbelech. Tato krčma, skrytá v postranní uličce na pražském Větrově nedaleko osady Rybník. Krčma byla místem, kterému se lidé v noci raději obloukem vyhýbali, byla známá nejen pro své lahodné pivo, ale i pro svou pochybnou klientelu.

Krčmář Jan, majitel i správce této zchátralé, přesto oblíbené krčmy, stál za dlouhým dřevěným pultem, jehož povrch byl za ta léta vyleštěn nespočtem mastných rukou a rozlitých nápojů. Jan byl muž středního věku, s prošedivělými vlasy a hustým plnovousem, v němž se ztrácely drobné úlomky chlebových kůrek a mastnoty. Jeho oči, zapadlé a svěšené, sledovaly každý pohyb v místnosti, jako by

každého štamgasta odhadoval ještě předtím, než vstoupil do dveří.

Ten večer se v Jedové chýši opět scházela pestrá směsice postav. U jednoho stolu seděli karbaníci, jejichž štěstí se střídalo stejně rychle jako jejich úsměvy a kletby. Kostky se odrážely od dřevěného stolu s charakteristickým cinkotem a oči všech hráčů byly napjaté, sledující každý hod, jako by na něm závisel jejich život. V rohu, kde bylo přítomí nejhustší, se krčil zlodějský cechmistr Petr, známý pod přezdívkou Šílenec. Ten zde sice nebyl poprvé, ale vždy se choval, jako by měl za zády někoho, kdo ho bedlivě sledoval.

„Jané, dva korbely sem!“ zvolal hlasitě jeden z hráčů, jehož oděv byl už na první pohled majetnější než u ostatních. Byl to Radek, zchudlý šlechtic, který se do Jedové chýše uchýlil poté, co přišel o své dědictví na kartách.

Jan kývl a se svým typickým úšklebkem naplnil dva velké korbely po okraj pěnivým pivem. Přistoupil ke stolu, kde Radek s dalšími hráči zrovna rozdával karty, a korbely s těžkým zuchnutím postavil na stůl.

„Děkuju, krčmáři,“ zamumlal Radek a ani se neobtěžoval zvednout oči od karet.

„Rádo se stalo,“ odvětil Jan chladně, ale s náznakem úsměvu. Věděl, že Radek dnes stejně jako většinu dní odtud odejde s prázdnou kapsou.

Náhle se dveře krčmy s rachotem rozletěly a dovnitř vpadl chlapík celý zmáčený od hlavy až k patě. Ve tváři měl rozčilený výraz, ale v jeho očích byla i špetka zoufalství. „Jané, po tvém pivu mi zůstala v krku rybina!“ zakřičel a v ruce držel kudlu, kterou výhružně mával. Bylo zřejmé, že si přihnul už i někde jinde, než dorazil sem.

„Štěpáne,“ zvedl Jan varovně obočí, aniž by se pohnul z místa, „jestli chceš problémy, tak si sedni a napij se. Jinak tě odtud vyvedu ven sám.“

Štěpán zlostně zafuněl, ale nakonec se rozhodl pro druhou variantu. S nesouhlasným mumláním schoval kudlu za opasek a usedl k prázdnému stolu. Jan se k němu přiblížil, nalil mu pivo a tiše mu podal. „Příště si dej pozor, co říkáš,“ pronesl Jan klidným, ale pevným hlasem. „Můj podnik má svou pověst, a i když tu vítám kdejakého budižkničemu, žádné urážky nepřipustím.“

Štěpán vzal pivo a přikývl, očividně zklidněný. Jan se vrátil za pult, odkud měl přehled nad celou krčmu. Věděl, že noci v Jedové chýši mohou být nevyzpytatelné, a byl připraven na

jakoukoli výzvu, která se mu postaví do cesty. Krčma žila svým vlastním životem, stejně jako její štamgasti, a Jan se v tom světě naučil přežít lépe než kdokoli jiný.

S krátkým zastavením krčmář vyslechl, že ponocný právě ohlásil desátou hodinu a přemýšlel, jak dlouho ještě tento večer potrvá. Venku se ozval vzdálený hrom a Jan věděl, že přichází bouře. Možná ne jen ta venkovní.

Kapitola 2: Noční tajemství

Bouře se přehnala nad Prahou s nečekanou prudkostí. Vítr hvízdal v úzkých uličkách a déšť bičoval střechy domů, jako by se sám ďábel rozhodl promluvit k městu. Uvnitř Jedové chýše to však neubralo na rušném dění. Štamgasti se jen přikrčili blíže k hořícímu krbu, kde plameny vzdorovitě plápolaly proti chladné noci. Hromobití sloužilo jako dramatická kulisa k tichým rozhovorům, klepání kostek a šustění karet.

Jan stál stále za svým pultem, pozoroval štamgasty a přemýšlel o událostech, které se ten večer odvíjely. Pohled mu sklouzl na Štěpána, jenž se nyní už klidněji opíral o stůl, dopíjel svůj korbel a vypadal, že upadne do hlubokého spánku. V hlavě mu však rezonovala myšlenka na jiného štamgasta, který měl v brzké době dorazit.

Byl to muž jménem Matěj, tajemný cizinec, který se v posledních týdnech stal pravidelným návštěvníkem chýše. Byl vždy velmi opatrný,

málomluvný, ale měl kapsy plné stříbrňáků a zlaťáků, z jeho očí sálala inteligence, která budila zvědavost i respekt. Matěj byl pověstný tím, že přicházel za setmění a nikdy nezůstal do rána. Příběhy, které o něm kolovaly mezi štamgasty, byly stejně temné a nejasné jako tajemství, která skrýval. Někteří tvrdili, že je to bývalý alchymista krále Václava, jiní zase, že je to vyhnaný mnich nebo snad lupič s krví na rukou. Nikdo však nevěděl pravdu, a Jan nebyl z těch, kdo by se ptal.

Dveře se tiše otevřely a dovnitř vešel Matěj, z něhož kapala voda. Měl na sobě dlouhý černý plášť s kápí, který mu z větší části zakrýval obličej. Přesto Jan okamžitě poznal svého pravidelného štamgasta a lehce kývl na znamení, že je vítán. Matěj přešel k prázdnému stolu v rohu, mimo hlavní dění, jako vždy.

Jan rychle naplnil korbel a přinesl ho k Matějovu stolu. „Přivítání, jak se patří,“ pronesl tiše, postavil korbel před něj a letmo se podíval do stínů, kde se schovávala Matějova tvář.

Matěj jen lehce přikývl, aniž by promluvil. Poté zpod pláště vytáhl měsec a postavil ho na stůl. Janův bystrý sluch zaslechl zvuk stříbrňáků, možná i zlaťáků. „Dnes večer mám pro tebe něco zvláštního, Jane,“ promluvil Matěj tichým, ale

zřetelným hlasem, který přeslechl každý jiný šum v krčmě.

„Povídej,“ pobídl ho Jan, i když na sobě nedal znát, že by ho to příliš překvapilo. Znal Matěje dost na to, aby věděl, že když mluví, jde o něco důležitého.

„Vím, že tvá krčma je místo, kde se scházejí různí lidé,“ začal Matěj, zatímco očima sledoval, jestli je někdo neposlouchá. „Hledám někoho. Muže, který má v Praze velký vliv, ale rád se pohybuje mezi spodinou. Možná ho znáš – říká si Havran.“

Janovi na okamžik zamrzl výraz. Havran bylo jméno, které znal, ale nerad o něm slyšel. Havran byl jedním z nejnebezpečnějších mužů v Praze, který měl pod palcem většinu zločinců ve městě. Jeho pověst byla natolik temná, že i ti nejotrlejší darebáci si dávali pozor, aby se s ním zbytečně nezapletli.

„Havran sem chodí jen zřídka,“ pronesl Jan opatrně. „A když už, tak se zdržuje v pozadí.“

„Potřebuji s ním mluvit,“ pokračoval Matěj, jeho oči se zaleskly pod kápí. „Vím, že jsi muž, který dokáže zařídit věci. Zařídíš mi s ním setkání?“

Jan se na okamžik zamyslel. Nabídka byla riskantní, ale také slibovala nemalou odměnu.

Navíc ho zvědavost nahlodávala víc, než by si chtěl přiznat. Co může takový muž jako Matěj chtít od někoho, jako je Havran?

„To záleží na tom, co mi nabídneš na oplátku,“ odvětil Jan obezřetně.

Matěj se mírně pousmál, jako by tuto odpověď očekával. Sáhł do kapsy a vytáhl malou koženou krabičku. Opatrně ji otevřel a položil na stůl. Uvnitř ležel drobný stříbrný křížek, zdobený jemnými rytinami a drobnými drahokamy. Byl to artefakt, který by mohl mít cenu nesrovnatelnou s jakoukoli měnou.

Janovi se zatajil dech. „Tohle... je pravé?“

„Je,“ přikývl Matěj. „A je tvůj, když mi pomůžeš.“

Jan cítil, jak se mu srdce rozbušilo. S tímto křížkem by mohl zajistit budoucnost své krčmy, možná i něco víc. Ale za jakou cenu? Zaplést se s Havranem bylo jako podepsat si ortel smrti. Přesto si uvědomil, že odmítnout takovou nabídku by mohlo být ještě nebezpečnější.

„Dobrá,“ řekl po chvíli. „Zařídím to. Ale pokud něco půjde špatně, neručím za tvůj život.“

Matěj přikývl, jako by věděl, že toto rozhodnutí je nevyhnutelné. „To mi stačí. Děkuji, Jane.“

Jan si zastrčil krabičku do kapsy a odcházel od stolu s těžkou hlavou. Jakmile se vrátil za pult, cítil, jak na něj dopadá tíha celého večera. Bouře venku zuřila s ještě větší silou, jako by i příroda tušila, že v Jedové chýši se právě uzavřel pakt, který změní osudy mnohých.

V hlavě mu zněl jediný hlas. Havran. Přízrak, který se brzy objeví ve dveřích a přinese s sebou nevyhnutelný zvrat v dějinách tohoto místa. A Jan věděl, že od tohoto okamžiku už nic nebude jako dřív.

Kapitola 3: Stíny minulosti

Noc v Praze se protahovala do časných ranních hodin, bouře postupně utichala a zanechávala za sebou mokré a potemnělé ulice. V Jedové chýši však stále vládla napjatá atmosféra. Štamgasti, kteří zůstali, byli ti nejodhodlanější — nebo nejvíce opilí. Jan, který stále stál za pultem, občas přejel pohledem po místnosti, jako by se snažil vyluštit nějakou záhadu skrytou mezi stíny. Myšlenky na nadcházející setkání s Havranem mu nedávaly klid.

Náhle se dveře krčmy znovu otevřely. Tentokrát dovnitř vstoupil starší muž, v jehož tváři se zračila únava a zkušenosti získané dlouhými lety v ulicích Prahy. Jeho oblečení bylo prosté, ale kvalitní, a přes rameno měl přehozený plášť, který nasvědčoval, že i on byl zastížen bouří. Jan okamžitě poznal, o koho jde — byla to známá tvář ze starých časů, kdy ještě hospodařil jeho otec.

„Radime!“ zvolal Jan a přešel ke dveřím, aby příchozího přivítal. „Co tě sem přivádí v tuto hodinu?“

Radim se usmál, ale v jeho úsměvu byla únava. „Jane, starý příteli, slyšel jsem, že tvá krčma je stále plná života, a tak jsem se rozhodl, že tě navštívím. Potřeboval jsem na chvíli utéct před světem.“ Odhodil plášť přes židli a usedl ke stolu blízko pultu. Jan mu beze slova podal korbel piva, jako by šlo o starý zvyk.

„Co se děje, Radime?“ zeptal se Jan, když se usadil naproti němu. Znal Radima dobře, věděl, že tenhle muž by v tuto hodinu nepřišel jen tak.

Radim se napil a opřel se o židli, než odpověděl. „Mnohé se změnilo, Jane. A já mám pocit, že se něco temného valí na nás všechny. Prahu čekají těžké časy.“

Jan se zamračil. „Mluvíš v hádankách. Co tím myslíš?“

Radim se naklonil blíže a jeho hlas ztišil, jakoby se bál, že je někdo vyslechne. „V posledních měsících jsem sledoval pohyby ve městě. Střetávají se zájmy, které nemají nic společného s těmi, kdo mají být u moci. Král je oslabený a jeho vliv klesá. Ale to, co mě skutečně děsí, je rostoucí moc těch, kteří žijí ve stínu. Lidé jako Havran.“

Jan se lehce zachvěl, když uslyšel to jméno, nyní už podruhé během jediné noci. „Havran... Už o něm dnes padla řeč.“

Radim se zamračil a napjatě přikývl. „To není náhoda, Jane. Havran a jeho lidé přebírají kontrolu nad městem. Tam, kde dříve jen rozsévali strach, nyní získávají skutečnou moc. A ti, kteří se jim postaví, končí špatně.“

Jan cítil, jak se v něm mísí obavy s rostoucí nedůvěrou. „Co s tím mám společného já?“

Radim se zhluboka nadechl, než pokračoval. „Vím, že v tvé krčmě se schází různí lidé. Někteří z nich mohou být spojenci, jiní nepřatelé. Ale vím také, že ty jsi vždy dokázal zachovat rovnováhu. Pokud někdo může zjistit, co se děje, jsi to ty.“

Jan přemítal nad Radimovými slovy, zatímco se jeho myšlenky stáčely k Matějovi a k tomu, co se od něj večer dozvěděl. „A co když se Havran dozví, že se zajímám o jeho záležitosti?“

„Pak ti hrozí nebezpečí,“ odvětil Radim prostě. „Ale pokud se mu nikdo nepostaví, bude hrozit celé Praze. Havran je chytrý, ale zároveň nebezpečný. Už teď má v rukou mnoho tajemství a málo těch, kdo by mu mohli konkurovat.“

Jan se zamračil a zvedl korbel k ústům, aby zakryl vlastní nervozitu. Cítil, jak se mu situace

vymyká z rukou. Byl to krčmář, ne voják, ani politik. Ale pokud se opravdu chystal s Havranem setkat, jak to slíbil Matějovi, pak by se mohl dostat do hry, ze které už nebude cesty zpět.

„Dobře, Radime,“ řekl po chvíli přemýšlení. „Udělám, co bude v mých silách, abych zjistil víc. Ale slib mi, že pokud zjistím něco důležitého, budeš první, komu to povím.“

Radim přikývl, v očích vděk. „Můžeš se na mě spolehnout, Jane. Budu nablízku, kdyby se něco pokazilo.“

Jan se ještě jednou rozhlédl po místnosti. Místa, kde se doposud cítil bezpečně, začala získávat nový, temný nádech. Každý stín se zdál být hlubší, každý šepot zlověstnější. Jak se štamgasti postupně vytráceli, Jan se nemohl zbavit pocitu, že ten klid před bouří, který cítil dříve, byl jen začátek něčeho mnohem horšího.

Zvenku se ozval další výboj hromu, který otrásl okenicemi, jako by příroda sama chtěla zdůraznit hrozbu, která se stahovala nad Prahou. Jan pohlédl na Radima, v jeho očích odraz vlastních obav. Věděl, že cesta, na kterou se právě vydal, nebude snadná ani bezpečná. Ale nebylo cesty zpět. Stíny minulosti a přítomnosti